

overeensstemmende med de Fordringer, som Tiden nu gjør. Der er en Route, hvor der i saa Henseende staaer meget tilbage at ønske, det er den hele Route, som gaaer fra det nordlige Slesvig over Fyen, Thorsenge, Langeland, Lolland og lige hertil.

Det kunde være meget ønskeligt, om der i den Henseende blev bevilget en Sum dertil, navnlig er Vandet fra Spotsbjerg til Taars et af de vanskeligste Farvande, vi have, og Færgevaesenet der er ikke mere istand til at opfylde, hvad man billig kan forlange, udenat jeg derfor vil udtale Noget imod Færgevaesenets Personale og den øvrige Bestyrelse; men jeg kunde ønske, at Postvaesenet vilde anskaffe den et Dampskib, og at man dertil vilde bevilge de nødvendige Summer. Man siger, at det vil have stor Banfælighed med Hensyn til Havn, idet et Dampskib ikke godt kan anløbe der; men man vil finde, at allerede tidligere har man sagt det Samme om hele Jyllands Vestkyst, og at man ikke fandt i 1848, at Elben kunde blokeres, men at man senere fandt, at det lod sig gjøre, og desaarfsag troer jeg, at det kunde være en Undersøgelse værd, om man ikke kunde faae indrettet Dampskibsfart der. Det var blot disse Bemærkninger, jeg havde at fremsætte.

Scherning: Efterat jeg havde den Ære sidst at bringe mine Bemærkninger for Thinget, er der givet adskillige Dplysninger, som bevæge mig til atter at tage Ordet. Den ærede Krigsminister har sagt os, at hans Budget i Grunden var, hvad man i Militairsproget kalder en blind Note, og at den Mand, som skulde fylde Gullet ud, endnu ikke er født, men er i Fødselen. Jeg skal derfor ikke røre nærmere ved dette Budget. Jeg vil kun med Hensyn til de almindelige Sætninger, man har søgt at gjøre gjældende, bemærke, at netop i hvad der er sagt os om Nødvendigheden af de fremtidige store Udgifter til Befæstningsarbejder og af de øieblikkelige til et betydeligt Artillerimateriel, ligger Beviset for, at de ikke behøves. Der er, idetmindste saavidt jeg har kunnet forstaae, sagt, at det Artillerimateriel, som vi nu skulle anskaffe, skal bruges til de Befæstninger, vi senere skulle have. Om disse Befæstninger er paa den anden Side blevet

sagt, at man vilde fordele de dertil fornødne Summer paa en lang Række af Aar; men, er dette Tilfældet, saa er det jo dog i disse Opfindelsens Tider et stort Spørgsmaal, om hiint Materiel og hine Befæstningsarbejder, naar de engang blive færdige, faae den allermindste Værdi. Naar vi ved Siden heraf lægge Mærke til og overveie, at det er blevet fremhævet, at Fredericias Befæstning, som har ligget hen i hundrede Aar, ved en ganske ringe Udbedring har gjort særdeles stor Tjeneste, ja, man kunde gjerne sige saa stor Tjeneste, som den paa nogen Maade kunde behøve at gjøre, saa ville vi see, at det, vi efterstræbe af Befæstningsværker, netop er paa velvalgte Punkter smaa Befæstningsværker, som kunne gjøres strax, og derved vil hverken behøves saa store Summer til Befæstninger eller saa store Summer til Skytis. Jeg skal imidlertid ikke nu røre mere ved disse Sager, som maatte bedre komme til Behandling senere; jeg har kun villet foreløbigen antyde dette.

Finantsministeren og det ærede Medlem fra Christianshavn, som talte efter ham (Fenger), stredes, troer jeg, paa en indirecte Maade om Indkomstskattens Nødvendighed. Det ærede Medlem fra Christianshavn søgte, saavidt det stod i hans Magt, at visse alle finantsstille Banfæligheder bort, og at stille Forhaabningerne saa høit som muligt, for at advare os for at komme ind paa en ny Beskættning, førend vi nøie vidste, om vi trængte til den. Finantsministeren gav ham paa sin Side et Slags Medhold — jeg troer ikke, han gjorde Ret deri, — idet han nemlig, saavidt jeg forstod, indrømmede, at han havde stillet sine Angivelser baade saa lavt og saa høit som muligt, nemlig Udgiftsangivelserne snarere for høit end for lavt, og Indtagtsangivelserne snarere for lavt end for høit. Jeg troer, at jeg forstod det rigtigt (Finantsministeren: Ikke ganske!); men vi maa vel lægge Mærke til, at det Samme har været Tilfældet tidligere, og hvad Udgiftsposterne angaaer, da ere de, tiltrods for at de have været stillede høie, altid blevne overfredne. Vi kunne altsaa i denne Henseende intet Haab nære. Med Dette for Die kunne vi med Rette sige, at vore Udfigter ikke ere bedre,